

Toen Jeroen en ik wisten dat ik zwanger was, hadden we nog een 'typisch' beeld voor ogen over hoe we de bevalling en kraamtijd zouden aanpakken: opvolging door een gynaecoloog in het ziekenhuis, bij de eerste wee de auto in en naar het ziekenhuis, daar onder controle van een dokter bevallen en dan minstens drie dagen in het ziekenhuis verblijven. Kortom, een erg medische kijk op geboortes. Zelf heb ik de ziekte van Bechterew (een vorm van reuma die vooral mijn heupen erg stijf maakt), waardoor ik ook steeds gedacht heb dat het echt niet anders kon. Pas vrij laat in mijn zwangerschap beslisten we om een zwangerschapscursus te gaan volgen bij Leentje. Plots bleken er wel heel veel opties te zijn: opvolging door een zelfstandige vroedvrouw, arbeidsbegeleiding door een vroedvrouw thuis, poliklinisch, in het geboortehuis of zelfs thuis bevallen! In onze cursus bleken we zelfs de vreemde eenden in de bijt (de meeste koppels lieten zich al door Leentje en Rosanne begeleiden en kozen voor een vorm van poliklinisch of thuis bevallen). Jeroen en ik besloten ergens rond week 34 alsnog om ons door Leentje en Rosanne te laten begeleiden.

Door de gesprekken met Leentje en Rosanne werden we 'gedwongen' om op voorhand goed na te denken over hoe WIJ onze dochter op de wereld wilden zetten. We kozen uiteindelijk voor een arbeidsbegeleiding bij ons thuis en een poliklinische bevalling in het UZA. Ik ben zo blij dat ik op voorhand goed de tijd heb (moeten) nemen om hierover na te denken, want nu kan ik zeggen dat ik écht de bevalling heb gehad die ik wou, waarover ik als mama-in-wording de controle heb gehad.

Fleur is uiteindelijk vier dagen na de uiterekende datum geboren. De bevalling is meteen op gang gekomen nadat Rosanne voor de eerste keer gestript had. Mijn bevalling verliep - vanuit medisch oogpunt - misschien niet erg vlot (na 9 centimeter ontsluiting bleven de weeën steeds heviger komen maar er kwam geen volledige ontsluiting). Toch kan ik zeggen dat mijn bevalling niet alleen het zwaarste en pijnlijkste was dat ik ooit gedaan heb, maar vooral het allermooiste.

Uiteindelijk ben ik één nachtje in het ziekenhuis gebleven. Na onze thuiskomst kwamen Leentje, Rosanne en Charlotte dagelijks langs om ons drietjes te begeleiden in onze eerste stappen als nieuw gezin. Dag en nacht (letterlijk!) kon ik hen bellen voor steun en advies o.a. bij de borstvoeding die niet goed lukte.

Ik kan heel moeilijk in woorden omschrijven welk gevoel ik heb als ik aan jullie terugdenk, lieve dames. Ik kan ook moeilijk één moment kiezen waarop jullie steun onmisbaar was. In de aanloop naar de bevalling hebben jullie ervoor gezorgd dat we ONZE keuzes maakten. Dankzij jullie kreeg ik er vertrouwen in dat ik zélf mijn dochter op de wereld kon zetten, dat mijn lichaam perfect tot zoiets in staat is zonder uitgebreide medische hulp. Tijdens de bevalling hebben jullie me van minuut tot minuut bijgestaan en in me geloofd, zelfs toen ik zelf dacht dat het me niet zou lukken. Na de geboorte van Fleur hebben jullie samen met ons de eerste stapjes in het ouderschap genomen en hebben me geleerd om altijd op mijn moederinstinct te vertrouwen. Ik heb het gevoel voor altijd met jullie verbonden te zijn dankzij deze prachtige ervaring: jullie waren er immers niet alleen bij wanneer Fleur geboren werd, jullie zagen ook haar mama en papa 'geboren worden'. We hebben jullie ontzettend gemist toen jullie niet meer langskwamen, maar tegelijkertijd hadden we dankzij jullie wel heel veel vertrouwen gekregen in ons eigen kunnen als mama en papa.

Zo ontzettend bedankt! We hopen jullie nog eens terug te zien!

Vele groeten,
Jeroen, Sophie en Fleur